

lange Afstande, kunne komme til at køre billigt, har jeg Ret til at sige, at det er den fattigste Del, der beskattes til Fordel for dem, der ere forholdsvis bedre stillede. Jeg beder det ærede Medlem bemærke, at jeg ikke har talt for at fordyre Rejserne i det hele taget. Jeg har talt netop for, at de korte Rejser, som ere dem, der mest benyttes af den jævne, almene Mand her i Landet; ikke maatte fordyres, og derfor synes jeg, han kunde give mig Ret i, at jeg har hævdet et demokratisk Standpunkt i denne Sag. Saa komme vi til de frygtelige Tal, som det ærede Medlem rykkede op med. Han henholdt sig til, at jeg havde sagt i mit Foredrag i Formiddags, at naar Socialdemokraterne spurgte, hvor Pengene skulde findes til Toldreformen efter at Førmue- og Indtægtskatten var brugt til Lettelse af Landbrugets faste Byrder, maatte jeg komme til ganske svimlende Takster for Jernbanerejser, thi, sagde han, jeg maatte da have tænkt paa Socialdemokratiets Forslag til Toldlettelser. Naa, saa meget tænker jeg nu ikke paa Socialdemokraterne, at det nødvendigvis skulde have været paa det Forslag, jeg tænkte. Jeg tænkte ikke paa et Forslag, hvortil der behøves en Kompensation af 9 Mill. Kr., men selv om saa var, var det dog ganske urigtige Tal, som det ærede Medlem regnede med, thi saa sagde han, at først vilde jeg have Forrentning, som var 8—9 Mill. Kr., og dernæst ekstra 8—9 Mill. Kr. af Statsbanerne til Toldlettelser. Der tager det ærede Medlem fejl; jeg har slet ikke forlangt andet end en Forrentning; denne Forrentning gaar ind i Statskassen, hvis vi faa den, som en særlig Indtægt, og hvis der er Brug for 8—9 Mill. Kr. eller nogle af dem til at gennemføre en brugelig Toldlov, saa ere de der, og der behøves ikke mere end dem. Derfor behøver det ærede Medlem ikke at regne med dobbelt Konfekt, og derfor kan det ærede Medlem heller ikke komme til noget i den Grad grebet ud af Luften som, at at jeg skulde have talt om, at Taksterne skulde forhøjes med 60 pCt. Hvis det ærede Medlem havde gjort sig den Ulejlighed at høre efter, hvad jeg sagde — og man skulde tro det efter den Interesse, han nu viser mit Foredrag — vilde han vide, at noget saadant er ganske ud i Taagen. Jeg har overhovedet ikke talt for nogen voldsom Forhøjelse af Taksterne, jeg har rekapituleret de Udtalelser, jeg kom med saaledes, at jeg kunde gaa med til, at man for denne Gang akviescerede ved det økonomiske Resultat, som er

i Forslaget, nemlig en Opgang af 2 Mill. Kr. paa Taksterne, idet jeg gik ud fra, at alt, hvad der skulde indvindes paa Statsbanerne, ikke skulde indvindes paa Taksterne alene, men dels paa Organisationen, dels paa Driften, og jeg gik ganske i Overensstemmelse med den ærede Finansminister ud fra, at hvis vi ikke naaede Forrentning ved denne Takstforhøjelse, skulde vi ikke være bange for om nogle Aar at gaa et Skridt videre. Det var altsaa det, jeg tilraadede, men aldeles ikke nogen voldsom Takstforhøjelse. Jeg holdt kun paa, at de korte Takster indtil 30 Kilometers Afstand ikke skulde forhøjes, og at den ringe Nedgang i Indtægt, som vilde blive en Følge deraf, skulde erstattes ved et tilsvarende Paalæg paa Rejserne paa de længste Afstande. Men det bliver ikke et Paalæg, der i mindste Maade svarer til 60 pCt. eller noget som helst i denne Retning.

Jeg skal kun sige et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen). Det ærede Medlem beskæftigede sig ogsaa med mig, og da han kom til det Spørgsmaal om Nærtrafikken, som jeg havde beskæftiget mig med, begyndte han at tale om Brevporto og sagde, at mit Synspunkt var ganske galt. Thi samtidig med, at jeg holdt paa det, vare vi dog enige om, at et Brev gik for 8 Øre hele Landet over, og, tilføjede han, et Telegram gaar ogsaa for samme Betaling hele Landet over. Der blev det ærede Medlem imidlertid stoppet af en Tilhører, som gjorde ham opmærksom paa, at det gør et Telegram ikke, der er nu Forskel paa et Telegrams Befordring, enten det skal befordres over en enkelt Landsdel eller over det hele Land. Her have vi Trip, Trap, Træsko: Breve, Telegrammer, Jernbanerejser, det er ikke et og det samme. Medens det for den lille Ydelse at forsende et Brev kan være rimeligt og praktisk at beholde den samme Porto, vilde det være ganske urimeligt, stridende mod alle fornuftige Principper og Regler og stridende mod alt, hvad der praktiseres i alle Lande, at man gennemførte noget lignende for en saa stor Præstation som at befordre et Menneske gennem et helt Land eller at befordre et Kvantum Gods gennem et helt Land. At forlange det samme derfor som for at befordre det en ganske kort Strækning vilde, siger jeg, være stridende mod al Rimelighed og Fornuft, og det ærede Medlem kom ogsaa til sidst til et ganske andet Synspunkt, idet han sagde, at til syvende og sidst var jo Hovedhensynet ved